

Johannus.

„Goed jong, maar je weet, ek is banja ziek. Hoe zal ek maak?”

„Ek blij tot die missus het beter gewor.”

„Goed, dan bring jij è boetie hé?”

„Tuurlijk missus . . . tuurlijk.”

„En dan zal jij è bietje die werk voor hom wijs dat die missus nie zoo zwaar krij nie?”

„Ja net, missus.”

Peinzend ik, over gescharrel met nieuwe, misschien baar kaffers, — Johannus neuriënd vrome liedjes onder het werken. In 't midden van het grasperk plantte hij een stok in omgespitten grond. Ik zag het plotseling.

„Jong, wat maak jij daar met die stok?”

„Is nie è stok nie, is è rozeboom.”

„Een rozeboom! Kom jong, jij moe nie flous *) nie.”

„Rechtig, missus zal zien, as die zomer kom en die weer warm wordt, dan krij hij blaadjies en ook rozen, zoos die daar,” een boompje aanwyzend in buurman's tuin.

„Johannus, wie het voor jou die takkie gegee?”

„Nèè, ik het voor hom gevat. Hij lag op die pad.”

„Och, daar kom toch nie roos an nie.”

„Ja missus, daar zàl!”

Na zoo beslist een antwoord viel niets meer te beweren, en weg trachtte ik te lezen teleurstelling over aanstaand vertrek van goeiën boy.

„Die missus het heeltemaal nie voor mij gevra nie, hoe die meissie lijk wat ek zal vat?”

„Niet? Nou jong, hoe lijk zij dan?”

Schalk oogflikkerend, schuin plooiënd den grooten mond:

„Net so klein as die missus.”

Schaterlachen moest ik en aangemoedigd daardoor, ging hij, in verhalenden toon, als kleine kinderen opsnijën: „Ek gaan trouw, en dan vat ek è huissie, en è tafel, en stoelen, en è bed, en . . . en . . .”

„Maar waar krijg-jij die sjelt?” †)

„O, ek het banja beesten §) en koebeesten, op die plaats van mij ou-ma. Mij ma het gesterf toe ek nog heeltemaal è baby was en mij Pa ook. Eerst koop ek die vrouw en

dan ga ek winkels-toe om die andre goedje te koop.”

Ik vermaakte mij met zijn gebabbel en lachte uitbundig over het komische van een modern ingericht huis, bewoond door kaffers; lachte zorgeloos, vergetend wat me drukte.

Johannus lachte meê, niet te luid — maar dan: „Ha . . . ha . . . 't is heeltemaal è joke!” **)

„Hoe meen je?”

„Johannus zàl nie trouw nie.”

„Wat?”

„Nee missus, ek het zoo maar gevertel.”

„Johannus, dan het jij gejojok. Weet je, dat God dat hoor en banja kwaai is voor jou?”

Tragisch-komisch zijn gelaat, dan oplichtend als door een goeden inval:

„Die missus zij weet, wat is eeuwig?”

Gemaakt-boos knikje van ja.

„Nou, Johannus zal eeuwig bij die baas en die missus blij.”

„Kom jong, jij zal tòch één dag è vrouw vat, nè?” †)

„Ek kan daàrom blij. Die baas hij koop è karretje en è peart — Johannus rij voor die baas naar die office, en voor die missus in die dorp. Ek werk in die tuin, mij vrouw zij maak die huis rech en is bij die missus in de kitchen.”

„Maar ons het daarvoor nie sjelt nie.”

Ronddraaiend-langzaam zijn lenig lichaam, overtuigd:

„Die baas hij mot daàrom banja rijk wees.”

„Hoe kom, jij denk zoo?”

„Omdat die baas voor die missus het kan vat.”

Ik gleeed heen over die opmerking en me houdend alsof ik nog boos was over zijn gefantaseerd verhaal:

„Maar hoe kom, jij het zoo slech gewees en gevertel wat nie waar was nie?”

„Ach die missus, zij zat daar zóó” — hoofd naar beneden — blik half omsluiërd — treurig lip-hangend . . . „Nee zij het slech gelijk en ek het gedenk — zij mot è bietje lach.”

De tafel wordt gedekt voor het avondmaal. Johannus brengt de thee, trekt hier en daar

*) Flous = voor den gek houden.

†) Sjelt = geld.

§) Beesten = ossen.

*) Joke (Engelsch) = jokkernijje.

†) Nè = hé.